

Anke Kuypers

broches

*brooches*

1993



Broche / brooch, 1993, no. 36-3/1, 18x5 cm, 925/- zilver / silver

Broche / brooch, 1993, no. 34-3/1, 15,5x4 cm, 585/- goud / gold



?

Beste Anke,

Je hebt me laatst nogal verrast met je nieuwe werk. Wat een hoeveelheid en diversiteit!

Het leek wel alsof er een koppel spreuwen in je woon- en werkruimtes was neergestreken.

Is het eigenlijk niet allemaal begonnen in Waddinxveen? Volgens mij ligt daar op de

binnenplaats van een school je konsept voor dit werk. Ik herinner me foto's van een

vierkant van lichtblauwe tegels op de grond. Tegen muurvlakken de perspectivisch

Den Helder, 6/7/93

vertekende vormen van dat vierkant zoals je ze echt waarneemt. Dat vierkant zal er nog

liggen, maar ik denk dat de zwevende vormen inmiddels weggefladderd zijn.

Waar een ander worstelt met de onmogelijkheid om ideale vormen weer te geven,

ben jij vanaf dat moment verder gegaan met vierkanten zoals je ze echt ziet, puur pragmatisch.

Ik heb me verbaasd over de merkwaardige vormen die het serieel gebruik daarvan bij jou oplevert.

En ook over hoe ze op een tentoonstelling bij Jeanne Buytaert in Antwerpen een verbond

aangingen met mijn tekeningen.

Het komt me nu voor dat je je uitgangspunt en je eindprodukt steeds verder uit elkaar drijft.

Je nieuwe sieraden zie ik als een spannend deel van dat proces. Daarnaast staan ze nog meer

op zichzelf dan je tekeningen en je schilderijen. Merkwaardig toch dat vrijheid niet werkt

zonder konsept en dat het konsept niet werkt zonder vrijheid.

Het werken in verschillende materialen heeft je werk ook erg levendig gemaakt.

Wel heb ik in het begin moeten wennen aan het gebruik van arceringen en krassen in je tekeningen.

Ik vond dat daardoor de ruimtelijke frikties die in je monochrome schilderijen ontstonden,

ontkend werden. Nu zie ik dat deze bewerkingen, evenals het polijsten, oxyderen en stempelen

van je sieraden, samenvallen met de vorm. Het is alsof je daarmee de frikties letterlijk wegwuift.

In andere gevallen lijken de broches op het lijf te zijn toegeschreven. Een nieuwe, subtiele

en echte vorm van ruimtelijkheid zie ik waar de broches door de bewerking enigszins

hol of bol zijn gaan staan.

Ogenscheinlijk is de overstap van het ene vakgebied naar het andere in je werk nogal logisch.

Maar dat zie je meestal pas achteraf. Ooit begon het met sieraden, daarna maakte je monumentaal

werk en weer later objecten, tekeningen en schilderijen.... Toch lijkt me bij jou de cirkel,

perspektivisch gezien, niet rond. De relativering die kenmerkend is voor je werk, zie ik ook

in de sieraden zelf. Je hebt dat aardig gedemonstreerd door een van de broches met je eigen

merkteken vol te stempelen. Het is alsof de spreuwen hier opnieuw een boom hebben gevonden.

Er was nog een ander beeld dat niet wilde wijken en dat gelijke tred hield met het denken

over je werk. Dat van een veld anemonen. Vanaf het moment dat de eerste bloemen als

klodders verf op een groene ondergrond verschijnen, zie ik gedurende vele weken dagelijks

een ander beeld. Even vanzelfsprekend als verbazingwekkend voltrekt zich een patroon van

kleurmenging en kleurdichtheid tot alles roze, lila en rood voor de ogen wordt.

Liefs,

Henk van Gerner

*There was another image that persistently paralleled my thinking about your work: that of a field of anemones. From the time the first flowers appear as daubs of paint on the green background, each day for several weeks I see another image. Both natural and astonishing, a pattern develops in a mixture and density of colours until everything is a pink, lilac and red feast for one's eyes.*

